НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

30 березня 2004
№ 12 (23)

www.nacija.org.ua
nacija@mail333.com

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ПОВЕРНУТИ УКРАЇНЦЯМ 10 МІЛЬЯРДІВ ГРИВЕНЬ!

Звернення *Конгресу Українських Націоналістів*

Співвітчизники!

Режим Кучми-Януковича позбавляє український народ майбутнього.

Уряд поглумився над пенсіонерами - по-злодійськи сфальсифікував базу обрахунку пенсій, зменшивши її з 376 до 306 гривень. Мінімальну зарплату зменшено з 237 до 205 гривень. Кожен п'ятий українець опинився за межею бідності. Ліки перестали бути доступними тим, хто їх найбільше потребує. Ціна на хліб і продукти невпинно зростає. Планується підвищити плату за проїзд у громадському транспорті та метро. Стипендії, умови життя і навчання студентів залишаються жалюгідними.

На тлі загального подорожчання життя уряд Януковича тільки горланить про свої "великі досягнення", яких ніхто з нас не відчуває.

Досить це терпіти!

Конгрес Українських Націоналістів разом з іншими членами блоку Віктора Ющенка і фракцією "Наша Україна" вимагає від уряду Януковича припинити пограбування народу, повернути йому приховані, вочевидь на наступні вибори провладного кандидата в президенти, 10 мільярдів і негайно збільшити на 25% зарплати вчителям, лікарям, науковцям і на 30% підвищити пенсії.

З цими та низкою інших соціально-економічних вимог ми виходимо пікетувати Кабінет Міністрів 31 березня. Покажемо знахабнілим чиновникам, що нам не байдужі страждання наших батьків, наші злидні й майбутнє рабство наших дітей. Хай не розраховують на нашу байдужість чи заляканість. Ми віримо, що ви, дорогі друзі, думаєте так, як і ми, - українські націоналісти.

Приєднуйтесь до нас!

Приходьте під стіни Святої Софії 31 березня, о 9 годині ранку, і ми спільно під прапорами України, блоку Віктора Ющенка і Конгресу рушимо колонами під стіни Кабміну і заявимо, що український народ гідний кращого життя. Це життя ми йдемо здобувати і здобудемо!

Головний провід Конгресу Українських Націоналістів

УРЯД ЯНУКОВИЧА ЗА ТЕ, ЩОБ ВИКИДАТИ ЛЮДЕЙ НА ВУЛИЦЮ

23 березня відбувся ще один акт ганебної наруги над українським народом. Верховна Рада відмовилась ухвалити закон про заборону виселяти з осель громадян України за несплату за комунальні послуги. Йшлося, ясна річ, не про всіх громадян, а про певні категорії: пенсіонерів, інвалідів, сім'ї з дітьми, бідних людей. Себто всіх, хто не сплачує не тому, що не хоче, а тому, що не може, тому, що не має на хліб. Цей гуманний закон запропонували „Наша Україна" (в тому числі й КУН), БЮТ, СПУ.

Справді, як можна вимагати від людей, щоб вони повністю сплачували за комунальні послуги, коли, всупереч Конституції, влада не сплачує людям зарплати, пенсії, що сягали б рівня прожиткового мінімуму? Щоб людина сплатила повністю, вона має спочатку отримати свій мінімум. А якщо вона його не отримувала і не отримує, то з чого ж вона буде платити? Невже такі „розумні" януковичі, кучми, медведчуки, азарови не розуміють простих речей?

 2

 ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ...

Дай, Боже, щастя, пане редакторе!

У Галичині, за Австрії, особливо серед селян, був звичай знати напам'ять цілий "Кобзар". "Просвіта" організовувала святкування роковин Шевченка. Австрійський уряд виділяв "Просвіті" значні субвенції. А от польські окупанти "Просвіту" заборонили. Совіцька влада в приступі інтершовінізму заборонила її ще 1922 року, а коли прийшла на Західну Україну, то всіх її активістів відправила до Сибіру або на той світ. Якщо б чекісти побачили книжку зі штампом бібліотеки "Просвіти", то власникові і його родині каторги було б не минути. Мій сусід заховав книжки в лісі, а портрет Шевченка зі стіни не зняв. "Ето што за бандьора?" - якось спитали енкаведисти. "Ето Тарас Ґріґорьєвіч Шевченка, й... вашу бл...скую мать", - відповів сусід вишуканою російською мовою. Знав її, бо, як австрійський полонений, вивчав десь аж на Алтаї. Вона його і врятувала: "свой чєлавєк".

А як відзначали 190-річчя Кобзаря в незалежній Україні, за яку "його замучили колись", Кучма, аби не дратувати прихильників Шевченка і "кучмогейту", як і торік, подався "куда подальше" - на Близький, а тоді ще далі - на Далекий Схід. Янукович сказав, що не треба з Шевченка робити "абстрактного ідола". Видко, йому більше до вподоби конкретні ідоли. Медведчуківське телебачення запросило за круглий стіл учня Бузини - якогось Карєвіна, з тих, що за комсомольською традицією антиукраїнське невігластво перекривають надлишком плюгавого блюзнірства.

Цікаво, як би до всього цього поставився сам Кобзар? Чи приєднався би до компанії тітки Околітенко, і що писав би про злодіїв при владі, які сидять у народу на шиї і паскудять за комір? Що говорив би про стан культури, яку намагаються додушити російськостурбовані інтернаціоналісти, особливо свої виродки "Кирпи-Гнучкошиєнкови", через яких тепер в Україні видається одна українськомовна книжка на 50 осіб? У якій ще Африці ситуація з рідною книжкою гірша? Бачили мої знайомі в місті "Україну не Росію", продається по 61 грн. за штуку. Заробить автор! Може, тому й не дозволяє зняти податок на українську книжку, щоб не мати конкуренції. Так само, як не пускають опозицію на ТБ і радіо, аби часом народ не обрав на президента порядну людину. Облдержадміністрація закупила "Україну не Росію" (скільки - не кажуть: державна таємниця), і тому на обіцяну підтримку української книжки грошей уже нема. Нащо вам, дітки, українська казка - читайте Кучму, дивіться "тварину року" і російські пісіали, слухайте "тьоплоє радіо" і буде вам добре. Як вашим батькам.

З пошануванням

Гринь Волохатий

! НА БАРИКАДАХ

Офіцери протестують

28 березня у Славуті за ініціативи Конгресу Українських Націоналістів відбулася науково-практична конференція „Збройні сили України – гарант національної безпеки”. У ній взяли участь народні депутати Олексій Івченко та Василь Червоній, члени місцевого осередку СОУ, громадськість міста. Конференція прийняла резолюцію, у якій засудила нинішній курс влади на цілковите знищення української армії.

Репортаж про цей захід читайте у наступному числі нашої газети.

Конгрес-інформ

У Запорізькій області влада розпочала передвиборну агітацію

23 березня в “круглій” залі Запорізької облдержадміністрації відбулося засідання обласної координаційної ради з питань козацтва. Коли зібрання закінчило роботу, й журналістів попросили покинути залу, до отаманів козацьких організацій звернувся заступник голови облдержадміністрації Анатолій Стрюк. Він нагадав присутнім, що незабаром – вибори Президента України, і керівництво області сподівається, що всі козацькі організації підтримають саме кандидата від влади. Анатолій Іванович – людина не з вулиці. І тому його сподівання – не що інше, як адміністративний тиск на громадські організації. І це тільки початок. А що буде за місяць до виборів?

Але із владою все зрозуміло, як і з позицією отамана Олександра Панченка (Козацьке військо Запорозьке низове), який згоден чинити так, як скаже облдержадміністрація. А от Євген Близнюк (Запорозький козацький округ),який нібито співпрацює з Українським козацтвом, на недавній великій раді заявляв, що його військо перебуває в опозиції, але тут промовчав, не заперечив. Мовчання – знак згоди? І ще більш незрозумілою є позиція Анатолія Яроша (Запорозьке військо низове “Запорозька січ” українського козацтва), який також промовчав. А жаль.

Отже, в Запорізькій області передвиборна агітація розпочалася. Залишилося владі тільки з кандидатами визначитися. Янукович, Медведчук, Литвин? Чи Кучма на третій термін? Більше “достойних” начебто й немає...

Пилип ЮРИК,
м. Запоріжжя

Кому свято, а кому відбувайло

По Кобзарю ми рівняли свій шлях до незалежності, по Кобзарю ми вимірюємо патріотичність існуючої влади

9 березня Маріуполь зустрів проведенням кількох конкурсів української тематики та мітингом біля пам’ятника Кобзарю. Безумовно, це набагато краще, ніж відзначення першою особою держави національного свята України в Брунею.

“Шевченко - символ незалежності,” - вимовив міський голова і разом із своєю командою присвятив Кобзарю п’ятнадцять хвилин свого службового часу. На шпальтах місцевих газет Тарасові Шевченку було присвячено кілька статей, надрукованих на останніх сторінках. А найпопулярніша газета відзначилась порівнянням Шевченка з Пушкіним, де основну увагу було приділено останньому. Місцеві телеканали “виділили” в теленовинах по хвилині свого ефірного часу. Лише Маріупольське телебачення показало низку передач про святкування в навчальних закладах Шевченківських днів.

Віктор Кодима,
м. Маріуполь

НА ЗАКАРПАТТІ РЕАНІМУЄТЬСЯ НЕОСТАЛІНІЗМ

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів з приводу політичної ситуації в Закарпатській області та м. Мукачеві

У місті Мукачеві та в Закарпатській області загалом ведеться тотальний наступ реакційних сил на слабкі паростки демократії та громадянського суспільства. Неконституційне зміщення президентом, чи пак його головним адміністратором, законно обраного мера м. Мукачева В. Петьовки вкрай дестабілізувало ситуацію в області, перетворило її на вибухонебезпечну зону. Не маючи опори і морального авторитету серед громадськості, обласна державна адміністрація та її погоничі в районах, населених пунктах, установах та організаціях взяли курс на встановлення відвертої диктатури. Про це свідчать такі дії влади:

- нищення на теренах області опозиційних засобів масової інформації (FM – Закарпаття, М - студіо);
- правовий нігілізм, нехтування Конституцією України та чинним законодавством, встановлення монопольного адміністративного, духовно – інформаційного і політичного контролю;
- грубе втручання у місцеве самоврядування Мукачева та свавілля у виборчому процесі;
- застосування до опозиційних кандидатів, мешканців міста відверто силових і водночас неправових методів;
- примусова інсценізація громадської підтримки політики влади в області: організація провладних мітингів, звернень громадян і депутатів різних рівнів; вдавання до інструментарію охлократії та популізму.

Влада грубо порушує права і свободи громадян, обмежує їхнє право на вільне волевиявлення і висловлювання думки, забороняє мітинги опозиційних сил, обмежує доступ до неупередженої або альтернативної інформації. Адмінресурс використовує службове становище задля впливу і отримання бажаної суспільної поведінки простих громадян, підлеглих в установах і організаціях.

У такий спосіб влада намагається посіяти серед мешканців області атмосферу страху, непевності, аполітичності, конформізму, домогтися перемоги на виборах голови Мукачева, що відбудуться 18 квітня.

Вже поверхневий аналіз поведінки керівництва Закарпатської обласної державної адміністрації, яку очолює представник СДПУ(о) п. І. Різак, засвідчує не просто порушення чи відхилення від норм демократії - наявні всі ознаки, характерні для тоталітарних режимів. Створена владою ситуація дуже нагадує Україну 30 – 50 років ХХ століття.

Ми глибоко стурбовані такою тенденцією і заявляємо, що на Закарпатті відбувається фактична реанімація неосталінізму.

Звертаємось до громадського і політичного активу України, світового українства із закликом - засудити політичну практику СДПУ(о) в Закарпатській області, вжити адекватних заходів, щоб зупинити небезпеку неосталінізму.

Олексій Івченко,
Голова Конгресу
Українських Націоналістів

УРЯД ЯНУКОВИЧА ЗА ТЕ, ЩОБ ВИКИДАТИ ЛЮДЕЙ НА ВУЛИЦЮ

‹1

Потім що, до людей прийдуть і повикидають хворих, старих, малих на вулицю? І не буде захисту? А потім представники нинішнього режиму облудно заявляють з високих трибун: треба активніше боротися з бідністю. Та не з бідністю ви боретеся, товариші начальники, а з бідними! Опозиційні до влади сили поставили питання руба, що дуже не сподобалося представникам уряду Януковича: спочатку забезпечити всіх громадян в Україні прожитковим мінімумом, а тоді вже вимагати від них оплати за газ, тепло, воду, світло повністю. Зрозуміло, що такий закон дуже невигідний олігархам, які скупили обласні енергетичні компанії і хочуть здерти шкуру з пересічного українця, щоб збільшити свої власні рахунки в закордонних банках. А кому ж, як не їм, служить нинішній уряд? Ось чому проти закону про оборону бідного українця проголосували: партія Януковича „Регіони України”, СДПУ (о) Медведчука, Партія промисловців і підприємців Кінаха, Трудова Україна Тигіпка і Деркача, Аграрна партія Ващук, групи „Народний вибір” (в даному контексті ця назва є блюзнірством), „Демократичні ініціативи”.

То чи варто дивуватися, що на наших вулицях дедалі більше з’являється бомжів, безпритульних дітей, безпорадних старих, що помирають попід парканами? Представник Кабміну Янукович у Верховній Раді заявив: уряд проти цього закону. Уряд Януковича за те, щоб виселяти людей на вулицю. Спочатку позбавити їх роботи, зарплати, нормальної пенсії, опустити до жебрацького стану, забрати можливість розплачуватися за елементарні потреби, а потім ще й звинуватити людину, що вона доведена до такого нещастя і примусово зробити з неї бомжа. То як мені, не порушуючи закону та вимог цензури, назвати такий уряд і такого прем’єра, як мені назвати цю пропрезидентську, кучманістську більшість Верховної Ради? Яким таким словом... Хіба що шевченковим, тим, де Тарас закликає «добре вигострить сокиру»... Невже ці обкомівсько-райкомівсько-кримінальні пани хочуть спровокувати доведений до відчаю народ на нову гайдамаччину?

А таки ж доведеться багатьом розв’язувати дилему: померти на смітнику або стати за Україну, за її волю, за нашу долю, за народ! Є ще, звичайно, інший варіант, найгірший. Тихенько виздихати, без жодних спроб протесту і боротьби, як чимало наших предків повмирало під час голодомору. Але інші наші предки зробили протилежний вибір, вони стали до лав УПА і врятували хоч частину нашої країни від страхіть голодомору. Отже, коли до тебе прийдуть, щоб викинути твою родину на вулицю, - ти матимеш вибір. Ми всі маємо вибір. Досить чекати. Ми самі зможемо відвернути страшну загрозу нашому людському життю, спробам зробити нас тваринами і знищити заради збагачення крадійської наволочі, що живе брехнею, лукавством і гнобленням українського народу. Вже час підвестися з колін.

Євген Степанюк

ОБЕРЕЖНО, ПРОВОКАЦІЯ!

ЩО ТРЕБА ЗНАТИ УЧАСНИКУ МАСОВОЇ АКЦІЇ

Частішають спроби провокацій на масових акціях, організованих силами опозиції. Антинародний режим кидає всі можливі засоби на боротьбу з демонстрантами, включаючи й провокації спец-служб або спеціально найнятих людей. Провокатори вносять паніку в ряди мітингуючих, намагаються змінити напрям руху колони демонстрантів, провокують бійку в натовпі, підкидають пакетики з наркотичною сумішшю або зброю в кишеню учасникові акції тощо.

Так, 9-го березня 2001 р. під час акції „Україна без Кучми” представниками спец-служб було спровоковано бійку учасників акції з загонами „Беркуту”, в результаті якої з обох боків постраждало багато людей.

Приклади провокацій:

- Чоловік або жінка зчиняє суперечку в натовпі, провокуючи вас на застосування сили. Будь-який фізичний тиск буде сигналом для міліції до вашого арешту.
- Зненацька в натовпі вам до кишені засовують згорток, в якому може опинитися наркотиння, зброя або набої, інакше кажучи, щось протизаконне. Потім, за стандартною схемою, до вас підходить правоохоронець і обшукує. Знайдений пакунок буде приводом до вашого арешту.
- Раптово у натовпі з’являється молодик, частіше з власним мегафоном, яким, як правило, користується невміло. Він метушиться, бігає, поводить себе нахабно. Його завданням може бути провокація бійки тощо.

Слід пам’ятати, що провокатори ніколи не працюють без прикриття. Як мінімум один знаходиться поруч і ще кілька спостерігають звіддаля, в разі небезпеки вони приведуть міліцію. Ніхто з провокаторів не знає повного сценарію провокації. Кожен грає невеличку роль. При спробі затримання провокатори вдаються до психологічних прийомів, що мають на меті шокувати вас, приголомшити публіку. Це може бути симуляція припадку, непритомності, спроба звинуватити вас у крадіжці речей тощо. Провокатори часто перекидають з міста до міста для набуття досвіду й уникнення зайвої „засвітки”.

Щоб уникнути провокацій потрібно створити блокаду: не помічати провокатора. Якщо ви побачили в натовпі особу, яка викликає підозру, негайно повідомте про це найближче коло друзів. До провокатора в жодному разі не можна застосовувати фізичної сили.

Прямуючи на акцію, слід заздалегідь підготувати найнеобхідніші речі: документи, гроші на проїзд, запас їжі, пластикову пляшку води, сірники (завжди знадобляться). **Слід мати також особисту аптечку**.

Одяг має закривати якомога більшу площу вашого тіла. У разі застосування міліцією газу, це зменшить зону враження отруйними речовинами.

Що б не сталося, слід зберігати спокій і не піддаватися паніці.

Андрій Куліш

ЗА ЩО ОТРИМАЛА ОРДЕН КНЯГИНІ ОЛЬГИ ДРУЖИНА З ГАРЕМУ СУЛТАНА БРУНЕЮ?

Слава Україні, дорогі краяни!

А до Вас, пане Президенте, вже не хочеться мені звертатися ні як до співвітчизника, ні як до земляка, навіть у лапках. Бо те, що сталось зі мною вчора, переповнило чашу терпіння і не тільки мою, а й моїх друзів з блоку „Наша Україна". Гадалось, ну як ота стаття про свободу слова з конституції, якою я тішилась і навіть поважала себе за те, що нею користуюсь, може мене торкнутися. Я така собі гуцулка, що хочу, те й буду говорити, хіба мені язика вирвуть, то тоді замовкну! Засудили газету „Сільські вісті", яка дотепер мене не цікавила. Зробили рекламу, дякую. Пішла й виписала. А не дасте їй виходити, то, напевне, не я одна стану в її оборону. Загнали радіо „Свобода" на короткі хвилі, то терпляче щовечора вишукую отой знайомий голос української, придушеної „Свободи" серед шумів, зойків і болю всього світу. Дуже шкодую, що тут, серед гір, не можемо дивитися „5 канал". Щиро вдячна розповсюджувачам газет „Без цензури", „Нація і держава", які доносять слова правди до нас, українців, які вболівають за долю держави, моєї найкращої країни в світі! Це ж бо доля моїх краян, моєї родини, моїх дітей і внуків!

Як може бути байдужою мені доля моїх улюблених письменників чи безладдя в письменництві, організоване Вашими прибічниками? Згадаймо історію, в Україні вже розганяли осередки культури й український цвіт нації гинув на Соловках. Тепер Соловки далеко, але культура має бути підпорядкована владі. Ви ж не допустите, щоб письменництво мало інакшу думку, як Ви і Ваші олігархи! Для „советского парторга", який читав твори Леніна і розбирав на бюро анонімки за аморальне життя в сім'ї, – це вищий прояв культури?

Ваша культура стала для мене особисто зрозумілою зовсім недавно. Щоразу втікали Ви з святкування шевченківських днів, які є святинею для українського народу. Не осягнути Вам того, що одна з багатьох дружин гарема султана Брунею ну ніяк не підходе під статут ордена Княгині Ольги. За що ж вона отримала цю нагороду? Ось вона Ваша культура: чините глум над українськими святинями, над українським письменництвом, збиткуєте українське слово, яке Тарас поставив нам на сторожі, затуляєте рота тим, хто має іншу думку. А що ж тоді казати про не дуже культурного „пана" Данилка, коли його Вєрка Сердючка збиткує над святинею всієї держави – гімном України?! А його ж виборювали і мої предки, і предки моїх краян. Знаю багатьох людей, які слухають його зі сльозами на очах і приклавши руку до серця, бо їхні побратими вмирали зі словами на устах „Слава Україні!". А оте „трансвеститне" своїми ногами втоптує в порохи сцени те, що для мене і моїх краян є найсвятішим. Тому Ви і «пан» Данилко для мене знаходитесь на одному рівні культури. Будь-яка гуцулка з глухого гірського села, яка ніколи не бачила і не чула опери чи симфонічного оркестру, стоїть на значно вищому щаблі культури, бо має святість у душі, тому шанує і свою мову, і свою культуру, і свою пісню, не кажучи вже про такі національні святині, як прапор, гімн, а чи нагороди України.

Я - віруюча людина, і хочу осягнути і сумлінно виконувати Божі закони. І таких, як я, більшість в Україні. То чому Ви, пане Президенте, і ваші саприкіни, данилки-сердючки, околітенки і ті, що керують культурою в Україні, чому Ви думаєте, що можете судити культуру, а чи представляти її?

Чи не тому, що боїтесь отієї статті про свободу слова, бо більшість українських громадян поважають Божі заповіді, і є культурними людьми. А Ви на тому тлі виглядаєте непривабливо, через те боїтесь втратити владу. І ось тому на радіо- і телеканалах ми бачимо і чуємо лиш один „еталон" культури - Вас і Ваших прибічників. І Ваші вояжі по закордонах, і накрутка чиновництва у Вашому кабінеті, і могутні хори славословія на Вашу честь і Вашого уряду на чолі з паном Януковичем, який вже обрид своїми зростаючими показниками на тлі російської естради, засилля російської мови, зомбування українського громадянина насильством, терором бандитських фільмів тощо.

А де ж поділася опозиція зі своєю точкою зору? Чи думаєте, що Ваша точка зору не підлягає сумніву? Ось воно поєднання Вашої культури з Вашою «свободою слова».

Закінчуючи, хочу доказати, що ж переповнило чашу мого терпіння і моїх друзів з блоку «Наша Україна». Ми їхали замовленим автобусом на народне віче, яке мало відбутись в Івано-Франківську на Вічовому майдані, аби відстоювати культуру України і її свободу слова. Щоб сказати і своє слово на підтримку українського письменництва, бо то є культурне, інтелігентне обличчя України! Щоб поняття антисемітизм не змішували з поняттям сіонізм! Але заляканий кимось по мобільному телефону шофер, довіз нас до глухого села Уторопи і далі відмовився везти. Заледве ми його примусили довезти нас до перехрестя, де жвавіший рух. І під наглядом міліції по декілька чоловік пересідали на попутний транспорт і все-таки, запізнившись, дібралися до Вічового майдану для того, щоб почути свобідне (від Вас) слово і виголосити своє вільне слово. Ось вона - свобода слова в Україні - під наглядом міліції.

Антоніна Спільна,
дочка Рози і Петра з селища Кути, що на Косівщині

P.S. А Вам, пане Президенте, все-таки дай, Боже, здоров'я і розуму, а Вашим внукам – доброї долі в нашій незалежній Україні.

ЩО НАМ ГОТУЮТЬ У КРИМУ?

Ще під час першої війни в Чечні деякі офіцери російських спецслужб, які відбули чеченський полон, розповідали, що на території Російської Федерації працюють центри підготовки „фахівців" з українських питань. Ці „фахівці" ретельно вивчають всі особливості України, передусім вразливі місця нашої економіки, політики, міжетнічних взаємин громадян різного походження. Але крім теоретичних студій мають бути ще й практичні заняття. Кілька місяців поспіль російські газети пишуть про пожвавлення в Росії руху так званих „скинхедів". Це молодіжні групи, що сповідують расизм і нацизм, певна річ, з російським забарвленням. Цей рух помітно активізувався в українському Криму саме в рік президентських виборів та 60-річчя депортації кримськотатарського народу. Почастішали випадки нападів російських нацистів на кримських татар, вже покалічено кілька десятків осіб. Наші легендарні „органи", як завжди, все спишуть на „побутовий грунт". Звичайно, якщо людину спочатку запитують про національність, а тоді б'ють ножем, то це - класичний варіант „побутової чвари" і жодного національного моменту... Представники МВС і СБУ кажуть, що ніяких „скинхедів" у Криму немає. Колись в СРСР казали, що в державі „робітників і селян" немає проституції - це набуток буржуйського Заходу, присягали, що немає наркоманії і багато ще чого...

А поки правоохоронці доводять нам, що когось чи чогось немає, „скинхеди" старанно і вміло провокують міжетнічний конфлікт на півострові, не в останню чергу завдяки поведінці певних „органів": «скинхедів» кілька разів затримували і після обіцянок «більше так не робити» - випускали на волю.

Проте надто вже вправно ці хлопці розпалюють етнічне багаття в Криму, діють, як по-писаному: кваліфіковано, з розумінням справи. Від цього відгонить аж ніяк не банальним хуліганством. Спочатку дестабілізувати півострів, викликати паніку, страх, хаос, а потім звернутися до всім відомих „миротворців" з проханням захистити кримчан від „не передбачуваного розвитку подій". Такі „миротворці" вже стоять в Абхазії, Аджарії, Південній Осетії, Чечні, Придністров'ї. Та, власне, в тому ж таки Криму вони вже давно є. Потрібен лише зручний привід, щоб взяти весь півострів під цілковитий військово-поліційний контроль. А бандити з нацистською символікою якнайкраще підходять для виконання таких провокаційних завдань. Кримських татар свідомо намагаються втягти в криваві бійки, довести до відчаю, до втрати рівноваги, щоб вже ними залякувати решту кримчан. Саме так, нацьковуючи між собою людей, що мешкають поруч, за старою імперською схемою „divide et impera" – „поділяй та владарюй", ті, хто смикає за мотузки кримських бешкетників, прагнуть влаштувати Україні ще одну „Тузлу", щоб легше було остаточно покінчити з її незалежністю в так званому „ЄЕП". Важко не погодитися з головою уряду АР Крим С. Куніциним, який сказав, що організатори цих заворушень перебувають далеко за межами Криму й України.

Поки що кримські татари зберігають спокій, хоча молодь вже гуртується, щоб дати відсіч російським нацистам. Поки що кримські татари пікетують міліцію і СБУ в Сімферополі, вимагаючи, щоб нарешті правоохоронні органи почали виконувати свої безпосередні обов'язки і навели порядок в автономії. Думаю, мільйони українців теж цікавляться, коли МВС, СБУ, прокуратура перестануть безпідставно чіпати представників блоків „Наша Україна" і БЮТ, а розпочнуть справжню, не фальшиву боротьбу проти ворогів незалежності, суверенітету і територіальної цілісності України, коли українські терени перестануть бути „землею обітованною" для всіляких антиукраїнських підривних центрів, організацій, пропагандистських груп і змовників?

Хочеться нагадати тим, в тому числі й багатьом порядним людям в цій структурі, що український народ своїми трудовими гривнями утримує СБУ, тобто Службу Безпеки України, а не СОБК – Службу особистої безпеки Кучми. Звісно, главу держави треба охороняти, але не за рахунок занедбання безпеки самої держави. Бо Кучма піде, а Україна – лишиться.

Це ж стосується і МВС, і Генеральної прокуратури.

Якщо дехто в Києві думає, що можна організувати маленьке Косово в Криму, оголосити надзвичайний стан, швиденько провести дострокові президентські вибори і пропхати на посаду свою людину або взагалі скасувати президентські вибори, а потім все легко повернути до первинного стану, то це, без перебільшення, злочинне невігластво і безвідповідальність. Кримський вибух може викликати політичний землетрус у всій Україні та навіть в Європі. Треба якнайшвидше забрати „сірники" з політичних провокаторів і паліїв.

Богдан Степовий

А „КОМБІКОРМ" ЩЕ Й УСМІХАЄТЬСЯ...

Наступного дня після президентських виборів у Росії на каналі „1+1" у програмі „Документ" був показаний американський фільм про Сталіна як жертву страшного терору, натхненником якого сам же він був.

Автори стрічки нічого нового не внесли в розкриття теми, ніякої диференціації між націями – жертвами сталінізму вони не проводять. По суті, нації для них ніби й не існують, в ролі потерпілого виступає той же безликий „радянський народ".

З приводу фільму та ситуації в Росії ведучий програми Ігор Макаров спробував провести дискусію, залучивши до розмови політологів: Бориса Парамонова (США), Андрія Піонтковського (Росія) та Костянтина Малєєва (Україна). Розмова була цікавою, хоч дискусії так і не вийшло.

Чи можлива ресталінізація Росії, а відтак і всього пострадянського простору? Відповідаючи на це запитання А. Піонтковський говорив про дуже тривожні речі. Ностальгія за «добрими» сталінськими часами є характерною рисою російського суспільства. Вони добре знають, що той режим знищив десятки мільйонів ні в чому не винних людей. Але ж такою ціною колишня лапотна Росія була перетворена на могутню світову державу, яка диктувала свою волю мало не всьому світові. І це стало предметом національної гордості росіян. І тепер вони майже поголовно готові йти на будь-які жертви задля того, щоб відновити колишню «велич» своєї імперії. Як і раніше, росіяни зневажливо ставляться до інших народів, мріють про «сильну руку», яка б повернула в лоно Московії всі незалежні держави, що постали на уламках Радянського Союзу.

З появою на політичній арені В. Путіна росіяни почали з надією дивитися на нього, як на майбутнього Сталіна.

Ведучий програми згадав роздуми російського журналіста В. Панюшкіна, опубліковані за тиждень до президентських виборів. На думку цього уважного і чесного спостерігача, російська держава пережовує народ, який з радістю перетворюється на «комбікорм».

Картина, звісно, не з приємних. І, мабуть, тому, розповідаючи про ситуацію в Росії, її громадянин А. Піонтковський жодного разу не усміхнувся, чого не можна сказати про двох інших учасників дискусії. Що стосується американця Парамонова, то його настрій не важко зрозуміти, - якою б не була влада в Росії, громадянам США закон «про п'ять колосків» ніколи не загрожуватиме.

А от усмішечка на ситому і задоволеному обличчі українського науковця К. Малєєва в контексті розмови про зловісні явища й постаті змушувала згадати про п'яничку, який заспівав веселої на похоронах. На його думку, Україні ресталінізація не загрожує, бо, мовляв, вона ніколи не була великою державою, у нас давно не з'являвся лідер, здатний повести за собою всю націю, до того ж наш народ не звик обожнювати своїх правителів.

Слухаючи такі теревені, аж не вірилося, що їх править людина, яка працює в солідній науковій установі. Адже йдеться не про появу українського Сталіна, а про зовнішню загрозу, яка стає все грізнішою. Що нам слід робити для того, щоб відвернути біду, яку путінська Росія може принести в наш край, як це свого часу зробила Росія ленінсько-сталінська? Як захистити нашу, ще не зміцнілу, незалежність, не дати нашому споконвічному ворогові перетворити і наш народ на «комбікорм»? Ось про що має турбуватися з печаттю найсерйознішої думи на чолі вся Україна і, в першу чергу, її політологи. І такі вчені у нас є, тільки їх не запрошують до дискусії на захоплених кучмівськими узурпаторами телеканалах. Місце там знаходиться лише для тих, кого не спонукає до серйозних роздумів навіть перспектива перетворення на «комбікорм»...

Василь Заєць

ВИБОРИ ЯК ЗАБАВКА ОЛІГАРХІВ

На перший погляд, в Україні восторжествувала демократія. 25 березня близько опівночі Верховна Рада України ухвалила закон №4285-4 про вибори народних депутатів України від політичних партій на пропорційній основі. "За" проголосувало 255 парламентарів. Відповідно до закону, право на участь у розподілі депутатських мандатів одержують політичні партії або блоки, які подолали 3%-й прохідний бар'єр. Депутатом може бути обраний громадянин України, якому на день виборів виповнився 21 рік, і який проживає в Україні протягом останніх 5 років. Виборчий процес починається за 120 днів до дня виборів. Вибори проводяться в 225 територіальних виборчих округах. Для участі у виборах партія повинна внести грошову заставу в розмірі 2,5 тис. мінімальних зарплат. Грошова застава повертається партіям або блокам, які взяли участь у розподілі депутатських мандатів. Грошова застава партії, яка не набрала 3% голосів виборців, перераховується до державного бюджету.

Ось таким є основний зміст закону, після ухвалення якого лідер СПУ Олександр Мороз патетично вигукнув, що це "закон, за який ми боролися 8 років, і він відповідає меморандуму, підписаному "Нашою Україною", БЮТ, СПУ і КПУ"!

Але диявол, як завжди, криється в деталях, і ніякої перемоги демократії не сталося. Насправді олігархи поставили чергову виставу, головні ролі у якій зіграли члени парламентської більшості, соціалісти та комуністи. По-перше, від контролю за виборами відсторонили громадські організації. Крім елементарного нехтування нормами демократії, які дають рядовим громадянам право контролю за політичними процесами, це положення відкриває шлях до принагідного скасування всього закону про вибори Конституційним Судом. Аякже, грубо порушені права пересічного громадянина, все перетягли на себе партії, які стали повністю безконтрольними! Відомо, кому саме фактично підпорядкований Конституційний Суд у нашій державі. Отож, якщо цей хтось схоче – відбудеться повернення до старого закону про вибори, коли депутати-мажоритарники нерідко скуповують свої округи чи захоплюють їх за допомогою адмінресурсу. По-друге, від участі у виборчих перегонах і від контролю за ними відсторонили і ЗМІ. Закон забороняє засобам масової інформації агітувати за кандидатів, оцінювати їхні передвиборні програми або віддавати їм перевагу в матеріалах, передачах, не обумовлених відповідними угодами. Що залишається? Право писати про чергове турне Філі Кіркорова? Адже навіть розповідь про очікуваний у тій чи іншій області врожай картоплі можуть розцінити, як агітацію за тих кандидатів, які від цієї області балотуються у партійних списках.

І, головне, закон містить положення про набуття ним чинності не з моменту ухвалення, а тільки з 1 жовтня 2005 року. Це означає, що до того часу парламентська більшість матиме можливість паралізувати роботу Верховної Ради і провести дострокові вибори за старим законом, тобто за змішаною виборчою системою. А після того взагалі ніколи не проводити партійно-пропорційні вибори. Адже у проголосованому вже в першому читанні проекті політичної реформи сказано, що парламентські вибори 2006 року відбудуться на пропорційній основі. Про наступні по тому парламентські вибори там - ані слова. А якщо, скажімо, навесні 2005 року буде обрано Верховну Раду за чинним змішаним законом, то наступні вибори – тільки 2009 року. І зовсім не партійні.

"Наша Україна" і БЮТ добре бачили вади нового закону і не голосували за нього, а дехто із "нашоукраїнців" навіть вів мову про нову спробу державного перевороту. Не випадково президентська адміністрація підстьобує так звану "політичну реформу". Розрахунок простий: проголосують КПУ та СПУ за цю "реформу" в обмін на підписаний президентом закон про парламентські вибори – а потім Конституційний Суд негайно скасує цей закон, і опиняться "ліві" горе-опозиціонери при своїх, як то кажуть, інтересах. Влада ж за допомогою "лівих" напередодні президентських виборів докорінно змінить політичну систему України, щоб і далі безперешкодно панувати, а український народ спійма́є облизня.

От такі сумні висновки навіює "торжество демократії" у Верховній Раді. Єдина можлива відповідь на всі ці ігрища олігархів, здатна зламати їхні плани – це масова народна дія.

Віктор Стриж

Памятник Шевченку в Шепетівці

встановлять ще цього року. 28 березня тут відбулося велелюдне віче, на якому голова міста, член Конгресу Валерій Малькін, народні депутати Олексій Івченко та Василь Червоній відкрили пам'ятний знак, на місті якого постане Національний Пророк.

Конгрес-інформ

АКЦІЯ

Київський благодійний фонд ім. Олекси Гірника „Українським дітям – українське слово" уже протягом трьох місяців проводять акцію ***„Українцям – українські книжки"***. Нинішня влада зрадила українську книжку, обклавши її податками, а російська влада звільнила російську книжку від податків, через що наш ринок на 95% заповнений російськими книжками. Сільські бібліотеки нині не поповнюються новими надходженнями через відсутність фінансування. Майже немає українських книг у бібліотеках військових частин.

Сотні киян, дізнавшись про акцію, принесли нам книги з домашніх бібліотек. Відгукнулися на акцію окремі видавництва. Перші комплекти книг у рамках акції надіслано двадцяти п'яти сільським бібліотекам Вінницької області, трьом бібліотекам Луганська, бібліотекам у Сімферополі. Уже готова до відправки велика партія книг для української гімназії у м. Севастополі.

Шановні кияни! Акція *„Українцям – українські книжки"* триває. Ми чекаємо вас на Червоноармійській 43/16, офіс 1-2, т. 227 21 28.

КРИЗА В МЕДИЦИНІ

Недостатнє фінансування медицини, низький рівень зарплат фахівців призводять до зниження якості медичних послуг, появи різних „благодійних внесків", загалом недоступності медичної допомоги для більшості населення. Знижується довіра до медичних працівників, зростає кількість народних цілителів, ворожок, знахарів, одиниці з яких дійсно допомагають людям.

Мої колеги знаходять різні виходи з цієї кризової ситуації. Одні не витримують і йдуть проти своєї совісті, співпрацюють з нинішньою владою, приймаючи участь у різноманітних аферах, вимагають придбання пацієнтами чи їхніми родичами медикаментів навіть для надання невідкладної медичної допомоги, вступають у релігійні секти, отримуючи навзаєм кошти для організації приватної справи і т. ін. Інші поповнюють ряди „базарного пролетаріату", ще інші виїжджають на заробітки за кордон. Залишаються лише справжні ентузіасти, на яких ще тримається вітчизняна медицина.

Потрібні зміни в системі охорони здоров'я. У першу чергу - надання пріоритету профілактичному напрямку медицини, прийняття закону про фінансування та медичне страхування, впровадження сімейної медицини, визначення переліку медичних послуг, груп населення та захворювань, коли медична допомога надається безкоштовно.

Але зміни в галузі охорони здоров'я можливі лише за умови, що до влади прийдуть порядні , професійні керівники, патріоти своєї держави.

Серед медичних працівників є багато людей, особливо молодих, які розуміють - вирішення усіх проблем лежить у політичній площині. Вони поповнюють членство Конгресу Українських Націоналістів, висловлюючи тим свою чітку громадянську позицію.

Ігор Петрук,
голова Рівненської РО КУН, лікар

ДУМКИ З ПРИВОДУ

Нині в роздрібній торгівлі Донецька не знайдеш національно-демократичних видань. Повна інформаційна блокада. Народні депутати України, щоб не дозволити зростати цінам на друковані видання, повинні були ліквідувати ПДВ з україномовних видань. Для цього треба було подолати спротив Кабінету Міністрів, парламентської більшості.

Досі не введено реального візового режиму з Російською Федерацією. Треба вводити дисципліну на кордонах України, навести лад на митницях. На зразок британської прикордонної служби. Слід суворо обмежити в'їзд в Україну громадян Російської Федерації, інших мігрантів, бо українській кордон – не прохідний двір.

Чому громадяни Російської Федерації скуповують і приватизують земельні ділянки в Україні? Підкреслюю: фізичні особи. Польща та Фінляндія в минулому були також у складі Російської імперії, але нехай зараз спробує пересічний громадянин РФ придбати у Фінляндії земельну ділянку, будинок або квартиру...

Чому наше законодавство й досі має аналоги з законодавчими актами Російської Федерації? Чому Україна не орієнтується, скажімо, на Британію?

А як складатимуться списки виборців на майбутніх виборах, враховуючи до кінця не ліквідовану систему прописки, - за місцем прописки чи за місцем проживання громадянина? Багато киян буде позбавлено права участі у виборах, бо прописані в одному районі міста, а мешкають, мають родини - в іншому. Я особисто вважаю, що потрібно списки виборців формувати за системою, що існує у Великій Британії, а реєструвати виборця у межах населеного пункту, тобто міста, а не району.

Микола Ільченко, м. Донецьк

ТАЛАНТИ НА ЕКСПОРТ

Якось в одній загальноосвітній середній школі вчителі поскаржилися на те, як важко сьогодні підтримувати на належному рівні навчально-виховний процес: катастрофічно не вистачає коштів! Мені пригадалося, як у якійсь радіопередачі дуже вихваляли благодійний фонд „Україна –дітям", почесним президентом якого є сама президентша Людмила Миколаївна, і я порадив бідним педагогам звернутися до неї. Та вони лише глузливо посміхнулися: "Знаємо ми ту шарашкіну контору! Повірили, що допоможуть оздоровити наших діток у колишньому піонерському таборі, що його взяв під свою опіку отой благодійний фонд. Завезли туди свою дітвору, сподівалися, що через місяць повернуться здоровими , веселими. Та не минуло й тижня, як вони всі повтікали з того табору, не витримавши голоду..."

Ця розмова пригадалася мені, коли 3-го березня потрапив у Національну філармонію України на гранд-концерт VIII Всеукраїнського фестивалю „Нові імена юних зірок України". Спершу в Колонному залі ім. Миколи Лисенка все мені сподобалося: осяяні радісним чеканням обличчя глядачів, святкове вбрання, зосередженість музикантів Національного заслуженого академічного симфонічного оркестру України (художній керівник і головний диригент В. Сіренко, заслужений діяч мистецтв, лауреат Національної премії ім. Т. Шевченка).Та ось ведуча оголосила, що в залі присутня „шановна і дорога благодійниця" Людмила Миколаївна Кучма. Публіка підлабузницьки заплескала, а я подумав: „Господи, захисти нас від таких благодійників!"

Та, мабуть, пізно я помолився. Концерт уже почався. І, звісно, твором не українського, а російського композитора. Прозвучали Моцарт і Бетховен, Нельк і Сарасате, Гуно і Сен-Санс, Цінцадзе і Хачатурян... Потішили публіку навіть герої з такими промовистими іменами, як Прилєпа та Міловзор, мовою, типовою для русских барышень і кавалерів XVI-II століття:

Мой миленький дружочек
Любезный пастушочек...

Хоч як уважно я гортав концертну програму, нічого українського не зміг знайти крім пісеньки В. Коваленка, танцю Л. Колодуба і рондо Д. Бортнянського. А де ж наша славнозвісна класика? Де сучасні українські корифеї музики?

І ще одна суттєва обставина: ведуча заявила, що в концерті беруть участь діти з усієї України. Насправді ж, виступили тільки представники Одеси, Харкова, Миколаєва, Києва, Севастополя, Ялти, Донецька – найбільш зрусифікованих міст (не областей). Воно й зрозуміло: дорога до вершин культури дітям з села навмисне перекривається, бо ж там – наші корені, наші гени, звідти – наші генії! Тож варто було восьмирічній Тані Остапчук з Червоноградського палацу культури, що на Львівщині, потрапити на гранд-концерт, як і зазвучала єдина в програмі українська пісня „Рання пташка" (музика В. Коваленка, слова Г. Коваля). Не догляну-ли куратори, таку гаву піймали!

Дочитавши програму гранд-концерту до кінця, звернув увагу на такі рядки: «Завдячуємо приватному підприємству «МіМ-Постач» (директор – В. Місьо) за допомогу в підготовці гранд-концерту. Завдячуємо рекламній групі «ТриПлан – Україна» (директор – С. Хомутов) за інформаційну підтримку, дизайн та друк».

Отже, талановитих дітей привезли до Києва, поселили, нагодували за рахунок одного приватного підприємства, рекламу ж їм зробило інше підприємство.

А що ж тоді залишається робити Людмилі Миколаївні? О, в неї теж відповідальна місія: разом з чоловіком своїм і всією його командою вони подбають про те, щоб в Україні її талановитим дітям не знайшлося місця, щоб всі вони, як і їх обдаровані попередники, трудовлаштувалися в таких чудових містах, як Париж, Лондон, Берлін і далі – аж до Токіо.

Василь Заєць

БОЛЮЧІ ПИТАННЯ

Стільки болючих проблем на кожному кроці: денаціоналізуючі і деблюючі ЗМІ – хто за ними стоїть? Безпрецедентне вимирання народу, заробітчанство українців по всьому світу; остаточне розорення села (аж до незнаного ще в історії України завезення хліба, що подається, як велика мудрість влади); нищення науки, освіти, засилля іноземних релігій (і в першу чергу, Московського патріархату – витвору московської тиранії, де невідомо чого більше - Бога чи сатани); спланована передача в імперські руки економіки України – усіх важливих питань, що мали б спонукати нас до нашого прозріння і національного зростання навіть не перерахуєш. І все це потребує аргументованого, кваліфікованого висвітлення.

В. Мельник, м. Павлоград.

ТУРНІР ПІД СТЯГОМ СТЕПАНА БАНДЕРИ

21-23 березня в Києві уже вчетверте відбувся міжнародний турнір з вільної боротьби, присвячений пам'яті національного героя України Степана Бандери. На килим спорткомплексу Республіканського вищого училища фізкультури вийшли 67 юних спортсменів із 13-ти регіонів України. Серед учасників - переможці, призери республіканських та міжнародних змагань, майстри спорту, кандидати в майстри, першорозрядники. Що відрадно, чимало з них є членами спортивного товариства української молоді «Тризуб» ім. Степана Бандери з вільної боротьби.

Конгрес Українських Націоналістів - ініціатор і організатор змагань розглядає цей турнір, як складову роботи партії з фізичного та патріотичного виховання молоді, як захід, покликаний сприяти відновленню історичної справедливості у ставленні до одного з найхоробріших політичних борців-патріотів України, яким по праву є Степан Бандера.

Нинішній турнір, як і попередні, відзначався високим рівнем спортивної підготовки учасників і своєю патріотичною спрямованістю. Національного духу змаганням надали і назва турніру, і його символіка, атрибути, нагороди, запрошені гості та вболівальники.

Високу патріотичну тональність турнір отримав на церемонії відкриття. Від імені КУН, блоку „Наша Україна", її лідера Віктора Ющенка учасників, гостей та вболівальників привітав голова оргкомітету змагань, голова Конгресу, народний депутат Олексій Івченко. Він назвав знаковим той факт, що турнір проводиться під стягом великого патріота української держави, нашого національного героя Степана Бандери. На жаль, держава ще належно не оцінила його діяльність та роль в здобутті незалежності. О. Івченко висловив глибоку переконаність, що саме молодь, ознайомившись з життям та діяльністю незламного Провідника ОУН, достойно оцінить його роль в українській історії та віддасть належну шану героям, які боролися і віддали своє життя за українську державу. „Ми разом з вами, - заявив О. Івченко, - зобов'язані розбудувати нашу державу, зробити її однією з найкращих, найсильніших в Європі".

Заступник голови Дарницької райдержадміністрації м. Києва О. Савинок наголосив, що на турнірі, осяяному іменем непересічної особистості, що поклала життя за незалежність, не може бути переможених та закликав спортсменів примножувати славу України, здобутки її героїв. На відкритті турніру виступили: В. Гамов - директор Республіканського вищого училища фізкультури, заслужений тренер, заслужений працівник освіти; Б. Павлів - ветеран національно-визвольного руху, багаторічний політв'язень сталінських таборів; В. Сташук - депутат Київміськради; Є. Лупаков - голова Київської МО КУН. Оплесками зустрів парад учасників повідомлення старшого тренера збірної України з вільної боротьби Л. Барсукова про те, що розглядається питання про підвищення статусу турніру і присвоєння його переможцям звання майстрів спорту.

Піснею українських Січових стрільців „Червона калина" привітав учасників та гостей хор „Гомін" під керівництвом лауреата Державної премії ім. Т. Г. Шевченка Л. Ященка. Українські народні пісні виконав Вишгородський муніципальний вокальний ансамбль „Коралі", художній керівник якого Л. Потичка була переможцем міжнародного конкурсу ім. Франца Шуберта (Австрія-Відень 2003 р., перша премія).

Впродовж наступних двох днів повноправними господарями килиму були молоді борці. В напруженій боротьбі, що велася в різних вагових та вікових категоріях, перемогу здобули: Андрій Попок (Ракитне-Київ), Павло Мацько (Львів), Вадим Ільчук (Ракитне-Київ), Ігор Кіссаделі (Херсон), Олександр Чмир (Київ), Максим Матус (Київ), Микола Бабенко (Херсон), Андрій Зейрук (Київ), Аміт Аблямітов (АР Крим), Євген Малахов (Київ), Віталій Мариновський (Тернопіль). Одним із найперспективніших борців турніру визнано наймолодшого його учасника з м. Соснівка Львівської області, 12-річного Назара Кульчицького, який у ваговій категорії до 35 кг хоч і поступився в фіналі супернику, старшому на 3 роки та важчому на 5 кг, проте проявив бійцівський характер, неабияку волю до перемоги, завдяки чому завоював загальні симпатії.

Переможців і призерів нагороджено пам'ятними медалями та кубками. Сувеніри з символікою КУН отримали всі учасники змагань та почесні гості, серед яких: Є. Буслович - з.м.с., срібний призер олімпіади в Сіднеї; О. Захарук - з.м.с., чотириразовий чемпіон Європи, бронзовий призер чемпіонату світу; В. Федоришин - м.с.м.к., дворазовий призер першості Європи; М. Петренко - ветеран, гордість українського спорту, м.с.м.к., чемпіон Європи, бронзовий призер чемпіонату світу та інші.

На право називатися переможцями заслуговують всі юнаки адже вже самим фактом своєї участі вони довели свою високу моральність, відданість національним ідеалам, на вершині яких було, є і буде ім'я Степана Бандери.

На одностайну думку спортсменів, тренерів та суддів, турнір пройшов успішно, багатьох з його учасників у недалекому майбутньому маємо надію побачити в складі юнацької і молодіжної збірних України, сподіваємося, що досягнуть вони й олімпійських вершин.

Високий спортивний та організаційний рівень змагань – заслуга багаторічного незмінного координатора турніру та водночас його головного судді, заслуженого тренера України, члена КУН Володимира Кострицького. Значної допомоги Конгресу в підготовці та проведенні заходу надали блок „Наша Україна", Дарницький районний осередок Партії реформи і порядок, Центр національного відродження ім. Степана Бандери, депутати Київміськради В. Сташук і Н. Новак, долучилися приватні підприємці.

Маємо продовжити цю добру патріотичну справу.

Богдан Захаряк

На світлинах:
Олексій Івченко і Володимир Кострицький спостерігають за ходом змагань
Епізод змагань
Учасники турніру
Світлини автора

ХРОНІКА

Суми.

У мистецькому центрі „Собор" відбувся вечір, присвячений оборонцям Карпатської України. У цьому заході взяли участь активісти КУН.

О. Вовк у доповіді „Історичне значення Карпатської України та роль ОУН в її розбудові" зробив екскурс в історію Закарпаття 30-х років, детально зупинився на причинах і наслідках поразки Карпатської України.

Ірина Стойняк у доповіді „Михайло Колодзінський – теоретик і практик Української Національної Революції" розповіла про життєвий шлях полковника „Гусара" та його роль в обороні Закарпаття, прокоментувала ґрунтовну працю Колодзінського „Українська воєнна доктрина" (1935-37рр.).

Г. Іванущенко висвітлив зовнішньополітичне становище Карпатської України та умови її утворення, провів історичні паралелі між Україною 1939 року і сьогоденням.

Рівне.

Конгрес Українських Націоналістів має вагомий авторитет серед мешканців Волині. Минулого тижня відразу шість рівненчан склали посвяту на служіння інтересам української нації у складі міської організації.

КУН активно розбудовується і в районах області. Днями з'явилися три нові осередки у Костопільському районі, на черзі розбудова і реєстрація організаційних клітин у Дубенському районі — найпотужнішому партійному осередку Рівненщини. Незабаром партійні квитки членів КУН там отримають тридцять кандидатів. Серед них є й депутати районної ради.

Загалом на Рівненщині зареєстровано вже 15 районних осередків Конгресу. В зв'язку з наближенням президентських перегонів, обласна організація зосереджується на розбудові партійних осередків у селах.

Вінниця. Нещодавно в селі Микулинці, що на Вінниччині, відбулась зустріч членів КУН з учнями місцевої школи. Партійці розповіли дітям про діяльність молодіжної референтури та вишкільні табори Конгресу, передали шкільній бібліотеці патріотичну літературу, яка зацікавить молодь. Представники Вінницької ОО КУН розповіли учням про події, що відбувались на цих теренах півстоліття тому, про внесок їхніх односельчан у визволення України від німецьких і радянських загарбників. Адже вони не пішли до радянських партизанів, загін яких діяв неподалік, а вливались до лав УПА, заперечуючи тим радянські міфи про те, що повстанський рух був явищем суто західноукраїнським. На околицях Микулинець влітку 1942 року загинув легендарний командир УПА-"Південь" полковник Омелян Грабець - "Батько".

Неподалік від школи знаходиться символічна могила, яку вдячні нащадки насипали на місці загибелі "Батька". Відомо, що він, як справжній командир, не ховався за спини своїх вояків, а залишився прикривати їхній відступ і загинув у нерівному бою з ворогами. Енкаведисти забрали його тіло, і сьогодні, на жаль, не відомо, де його поховали. Але щороку на місці загибелі Омеляна Грабця проводяться заходи із вшанування його пам'яті та інших полеглих за волю України.

Конгрес-інформ

„Блаженне скотство" українців

Нещодавно по телебаченню я почув несподіване признання письменника Юрія Бондарєва: „Єслі би ми нє удєржалі Сталінград, то тогда б настало блажєнноє скотство народа, прізнавшего пораженіє".

Зрозуміло, що переможцям легко говорити в умовній формі про те, чого з ними не сталося, та ще й в ім'я того, щоб такого ніколи не сталося в майбутньому.

Але мені подумалось, що в такий спосіб Ю. Бондарєв ненароком дав визначення того, що настало в Україні після нашої поразки в національно-визвольній війні проти імперської Московії в 1917 - 1920 рр., і про що чомусь побоюються говорити українцям українські письменники. А мова ж про правдивий діагноз нашої поневоленої нації. Не будемо ворушити тут такі жахливі потверджувальні ознаки діагнозу, як покірне сприйняття голодомору з десятьма мільйонами жертв, втрата значною частиною нації рідної мови та історичної пам'яті, а також національної гідності та навіть звичайної людської гордості й порядності.

Зосередимо увагу на залишках того неприємного «блаженства» в нашій нації у добу здобутої ціною великих жертв і страждань незалежності України.

Українська нація, яка складає майже 80% народу України, обрала президентом людину, котра в даленосний для країни час голосувала проти її незалежності, а потім впродовж тринадцяти років так і не змогла зрозуміти – що ж треба будувати?! Недоброзичливці, космополіти та представники п'ятої колони нав'язали враженим „блаженним скотством" українцям таку державність, де зразу ж після її проголошення запанувала не національна демократія, а грабіжницька вакханалія космополітичних ловкачів. Хвороба нації не дозволила їй сконцентрувати свої політичні сили в декількох національно-патріотичних партіях з сотнями тисяч членів, які б виступали єдиним блоком на виборах, і швидко встановити режим енергійного національного відродження та творення потужного національно-свідомого середнього класу підприємців – основи стабільної національної держави, в якій, як засвідчує досвід інших країн, живеться заможніше і безпечніше не лише корінній нації, а й національним меншинам.

І що ж маємо?

Небачене у світі свавілля корумпованих кланів, які пограбувавши національні багатства, обманом, підкупом, погрозами і фальсифікаціями результатів виборів утримують владу в своїх руках. Здавалося б, навіть найпересічніші виборці повинні розуміти, що за таких умов голосувати треба не за „найкращого свого" кандидата на президентську посаду, а за найбільш рейтингового кандидата від національно-патріотичного табору.

Якби не „блаженне скотство", то так нація і вчинила б, та ще взяла б під тотальний контроль всі виборчі дільниці і всі виборчі комісії на всіх етапах їхньої діяльності, а особливо контроль списків виборців, процесу голосування і підрахунку голосів, оформлення і проходження протоколів від дільниці до центру. Тільки за такого підходу до справи можна здолати опір і фальсифікації корумпованих чиновників і п'ятої колони.

Майбуття нашої Вітчизни значною мірою залежить також від її головних орієнтирів у зовнішньополітичній сфері. Доречно тут нагадати про політичний заповіт провідника нашої нації С. Бандери: «Не можна боротись з окупацією, не борючись з окупантами. Ілюзія, що російський народ і більшовицький імперіалізм – це дві окремі речі, що російський народ не є носієм, а тільки жертвою останнього. Москва послідовно намагається знищити самобутність українського народу... Імперіалізм російського народу – це явище історичного порядку, що міняє свої форми та методи дії, але в своїй суті залишається незмінним. Його суттю є безнастанне намагання підкорити собі інші народи... Без розгрому московської імперії і розподілу її на національні держави всіх без винятку поневолених імперією народів, не може бути осягнене визволення України».

Сьогодні навіть українці з діагнозом у формулюванні Ю. Бондарєва бачать регрес історії на теренах обскубаної в результаті національно-визвольних революцій 1989 - 1991 рр. московської імперії. Замість обіцяного світові демократичного розвитку там відбувається шалена реанімація імперської агресивності.

Навіть рослини й тварини, види яких під загрозою зникнення, занесені в Червону книгу, тобто людство повинно подбати про їхнє збереження і відродження; народи ж, які ведуть нерівну національно-визвольну боротьбу з Московією заради збереження себе у світі, не мають права на таку саму Червону книгу і поступово пожираються русизмом. Скільки таких народів і народностей у сучасній, так званій про людське око «Російській Федерації», правдиво-кривавій Московській імперії?! Вже протягом багатьох років стікає кров'ю Ічкерія, яка ніколи не вступала в ту лжефедерацію. Хто на черзі?! Саха-Якутія, Татарстан чи, може, знову Україна?! Кого терористична Московія ще поіменує «бандформированіями» за національно-визвольну боротьбу?!

Чи має за таких умов зовнішня політика України блудити в множині слабоокреслених векторів, якими самовільно помахують генетичні холопи Москви, підступом, обманом і фальсифікаціями захопивши владу?!

На риторичні запитання українська нація має дати нериторичні відповіді. Але для цього треба позбутися діагнозу, який чітко і правдиво сформулював москвин Ю. Бондарєв.

Микола Білий,
член Головного проводу КУН,
м. Феодосія

СІМ МОДЕЛЕЙ ПОБОРЮВАННЯ РЕГІОНІВ

Президенту не потрібно реальної самостійності регіонів. Права облрад настільки обрізані, що не можуть стати їх ефективними захисниками. Губернатори є заручниками волі Президента і сліпими виконавцями його примх. В умовах беззахисності регіонів, влада намагається жорстко диктувати там свої порядки. Проглядається декілька моделей, обраних Президентом для утихомирення регіонів і приведення їх до слухняності.

Модель №1. **Ескалація конфлікту всередині регіональних еліт.** Варіантів декілька. Можна спровокувати війну між мером і губернатором, між головою облради і головою податкової адміністрації. Створюється шум на одному фланзі, відволікається увага, вводиться "третя сила" яка і отримує ключі від влади в регіоні.

Модель №2. **Ескалація міжрегіональних конфліктів.** Якщо один з регіонів досяг критичної точки розвитку, своєрідного піку, а поруч існує регіон з аналогічною структурою економіки, але з менш сильною елітою, можна штучно підсилити еліту і створити вузол протиріч, що базується на надуманих проблемах і ревнощах.

Модель №3. **Введення прямого президентського правління в регіонах.**

Модель №4. **Насадження зовнішніх еліт для керівництва регіоном.** Модель є дієвою стосовно регіонів з слабкими місцевими елітами, нездатними протистояти зовнішній експансії.

Модель №5. **Каральні акції і погроми в середовищі регіональних еліт.** Старий і перевірений метод. Кучма жорстоко розправляється з тими, хто виступив проти його волі, або хто має свою позицію в тому чи іншому питанні.

Модель №6. **Піднесення окремих регіональних лідерів у нагороду.** Кучма час від часу практикував переведення окремих регіональних лідерів до Києва, доручаючи їм керувати тією чи іншою галуззю. Такі політики прагнули стати самодостатніми, в результаті не змогли створити регіональних команд і сильних лобістських регіональних груп.

Модель №7. **Гра в невизначеність.** Іноді для ефективного впливу на того чи іншого регіонального лідера розпускається чутка про його можливу відставку. Винесення догани деяким головам адміністрацій - це своєрідне "підвішування" регіональних лідерів. Начебто і не звільняють, але дамоклів меч висить. Лідер стає слухняним.

Описані моделі - це частина політичного стилю Президента, складова режиму, в якому він грає головну роль, водночас залишаючись головним режисером і автором сценарію.

Наразі ми приречені на "регіональні сенсації" і "регіональні події", що проектуються і керуються столичними ляльководами.

За матеріалами статті К. Бондаренка у часописі "Місто" №2, лютий 2004 р.

МАСАЖ-ЛЕДІ

50 ТИС. УКРАЇНОК ПРОПОНУЮТЬ СЕБЕ ЧУЖИНЦЯМ. ЧОМУ?

Інколи українцям варто проглядати англомовні газетки в Україні. Чого тільки там не пишуть про нас! От, наприклад, є таке видання, як „Київ Пост", а до нього додаток - „День і ніч". Кожне число того видання має сервісні оголошення з ілюстраціями, яких не зустріти навіть у „Вашингтон Пост". Відповідно, у чужинців складається образ нашого буття, імідж України. Беру навмання примірник „Дня і ночі" від 5 лютого 2004р. та розгортаю на 42-43 сторінках. Читаю:„Ми запрошуємо усіх іноземних чоловіків до зустрічі з прекрасними українськими жінками. Нове - апартаменти для зняття. Більш як 50 тисяч жінок для кохання... Наш офіс в окремій кімнаті ... готелю „Русь". Іноземцям практичний телефон №..."

Статевий расизм, дискримінація! 50 тисяч прекрасних українок - і для „всіх іноземних чоловіків". Начасі вже перейменовувати готель "Русь" на будинок червоних ліхтарів під назвою „Чужинець". Поруч якийсь "Інтерклуб" запрошує: „Всі найкращі українські леді на одне обличча. вул. Михайлівська...; тел: № ..."

Однак справжні перли починаються з оголошень про масаж! Наприклад, "Спеціальний масаж для іноземців. Персональний гід. Тел:..." Або: «Масаж. Леді. Тел:..." Напевно, та „леді" прилетіла до нас з Лондона.

В оголошеннях „Ескорт сервісу" вже зовсім - суперперли. Рубрика вбирає в себе фотопропозиції з конкретним текстом. Наприклад, якась українка під №... пропонує „Повний сервіс без зупинки". А на тлі українського національного прапору „гарячі українські дівчата зроблять вам у повне задоволення ваш масаж. Телефонуйте ... Не переплутайте з міліцією. А от дородна українка, виставивши все, що у неї є між ногами, пропонує чужинцям: „Все найкраще - для вас!!! Тел: ...". Якщо то справді все, що у нас найкраще, то це вже - все.

Агенція „Палома" бізнес поставила на конвеєр: "Англомовні українські дівки на Ваш смак. Ми знаємо наш бізнес! тел..." Мені здається, що в усі часи цей „бізнес" звався інакше. Агенція „Едем" від неї не відстає: „Наші дівчатка говорять на всіх ваших мовах..."

Наклад того видання 25 тисяч примірників, виходить щотижня. Шкода, що його не читають чиновники з відповідного держкомітету. Може вони інгліш не знають? У такому разі - щоб їм повилазило! Узяті навмання перли українських масаж-леді для чужинців говорять нам, що українські повії київпостівського розливу - не патріотки: „працюють" лише з чужинцями, гривнями не беруть. Скажіть, куди тільки дивиться держава? Нам такий "повний сервіс без зупинки" - не потрібний.

Чужинці в Україні також мало ним користуються. Вони, як справжні капіталісти, економлять свої долари та ладні платити набагато менше гривнями і зовсім іншим дівчаткам та панянкам. Тим, хто одначе любить за гроші співвітчизників та чужинців.

Чи може хто собі уявити британську студентку, яка у Лондоні заробляє собі гривні в українця, а лондонська „Таймс" чи манчестерська „Гардіан" рекламують її послуги? Добробут тут ні при чому. Наші масаж-леді - не професійні повії. Вони працюють фотомоделями, педагогами, лікарями, секретарками, перекладачками, референтами, штатними працівниками туристичних та сервісних фірм. Адже на всіх на них ніяких чужинців в Україні не вистачить.

А от чому понад 50 тисяч найкрасивіших українок пропонують себе чужинцям - це вже питання до чинної влади. Пропонують тут, в

Україні, за долари. Ще майже півмільйона виїхало на чужину для досягнення тієї ж мети. Таке от масаж-ледійне обличчя України. А влада закриває „Сільські вісті" та заохочує „Київ Пост". Проглядаючи останню газетку, пригадав, як у сиву давнину гетьманська влада карала на горло всіх, хто здавав українок за гроші чужинцям. Сучасна влада скасувала кару на горло за законом. Однак за народними поняттями вона залишилася. Далі читачам треба вже читати не „Київ Пост", а „Київ кримінальний". Там все є, там все буде...

Микола Харків.
Карикатура - ***Володимир Вовк,***
член КУН

Звернення

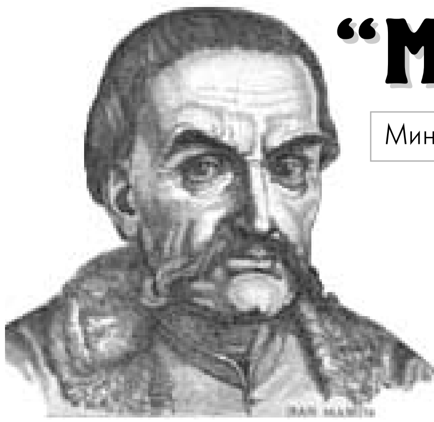
Дорогі брати і сестри!

Минуло вже чотири роки відтоді, як наша громада УПЦ КП розпочала своє служіння у розграбованому приміщенні санчастини розформованої в/ч у м. Новограді-Волинському Житомирської обл. Нам вдалося зберегти не повністю розгромлену двоповерхову будівлю будинку культури в/ч. Але, на жаль, дорогі брати і сестри, зібрати потрібну суму, щоб розпочати будівництво храму власними силами, неможливо.

Ми звертаємось до всіх людей доброї волі, до діаспори за кордоном, до бізнесменів, підприємців, до всіх, кому не байдужа доля української церкви, з великим проханням - пожертвувати на нашу церкву, хто скільки може. Ми будемо щиро вдячні всім за будь-яку пожертву.

Листи та пожертви просимо надсилати на адресу: парафія Св. Петро-Павлівської церкви, священик о. Микола Бринчак, 1-й пров. Пархоменка, 14, м. Новоград-Волинський, Житомирська обл., Україна, 11700. Або на **р/р 26007301520, МФО 371137, код 26092077, Ощадбанк 2943**.

"МАЗЕПИНКИ" В МАЗЕПИНЦЯХ

Минула 365-та річниця з дня народження гетьмана України Івана Мазепи.

Чимало сучасників не розуміли, чому Мазепа перейшов на бік шведів. Ну ж бо й справді, 70-річна заможна людина, у повній повазі й довірі царя, - прав собі квітучою провінцією... Чого іще бажати на схилі літ? Але Мазепа був державним мужем. У ньому текла гетьманська кров – ота, що від Хмельницького. Чи могли особисті блага заступити національне приниження?

Наша історія має дивовижну закономірність: у найкритичніші моменти земля народжує лідерів, які мають у крові велику Україну, - ту, що неодмінно буде. Вони випростують рабські душі хохлів, тримаючи українське небо: від давньоруських князів до Хмельницького, Мазепи, Бандери...

Вороги перетворили на лайку слова "мазепинець" й "бандерівець", але українці пишаються цими найменуваннями. І не випадково головний убір воїнів УПА носить назву "мазепинка". Їх було чимало біля пам'ятника державцю в рідному селі Мазепинці Білоцерківського району Київської області – до 365-ї річниці з дня народження гетьмана пом'янути великого українця приїхало й Київське Крайове Братство ОУН-УПА ім. Д. Мирона-Орлика.

Звичайне собі українське село, дорогою поважно ступають гуси, десь кукурікають півні, на лавках під тином уважно стежать за бандерівським "десантом" бабусі в хустках. Питаю в них, де стояв батьківський маєток Мазепи. "Ой, дитино, хто ж його знає, триста год пройшло... А ще ж казали, що зрадник, то тільки тепер згадувать стали. Он учора приїхало сюди – море, та все машинами, машинами... Виступали, медалі роздавали, та й поїхали. А людям що?" Як виявилося, перед нами побувала делегація від київського "губернатора" А. Засухи. Братство ОУН-УПА свідомо вирішило навідатися до гетьмана на день пізніше, аби вшанувати його пам'ять без зайвого цинізму. "Дванадцять років влада ігнорувала національні свята. А тепер президент кладе квіти до Аскольдової могили, згадали й про Мазепу... Чому? Бо зрозуміли, що без національної ідеї їм не утриматись", – зауважив Володимир Підпригора, редактор новоствореної газети "Родина".

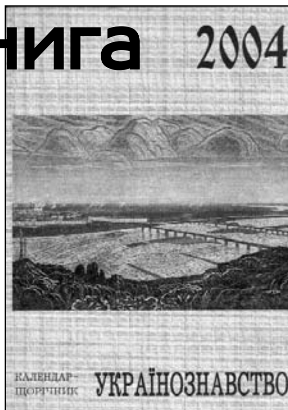
Тільки-но настоятель місцевої церкви КП о.Андрій розпочав панахиду, вперіщила справжня весняна злива. І ніхто не зрушив з місця. Жінки з церковного хору співали й далі, над ними лопотіли прапори –жовто-блакитні, червоночорні, "нашоукраїнські"...

Попри розмаїття партійних стягів, ідея в націоналістичних сил - одна. Про неї й говорили під час виступів ведучий урочистості, голова Білоцерківської міської організації УНП Олександр Мельник, військовий капелан Київського Крайового Братства ОУН-УПА о. Сергій Ткачук, народний депутат України Євген Жовтяк, голова організації КУН Києво-Святошинського району Василь Калуга, голова Васильківської районної організації УНП Леонід Ковальчук, голова Білоцерківської "Просвіти" В. Іванців, Ольга та Володимир Синякевичі, кобзар Микола Литвин... Певний дисонанс уніс голова сільради Мазепинців Іван Новиков, почавши з оповіді про мужність сільської громади, яка не дозволила перейменувати село, а закінчивши славослов'ям єднанню трьох братніх народів... "І Богові, і чорту... Ото тільки балакать уміє, а людям помогти – не діждешся", – поділилася зі мною одна старенька бабуся під час його виступу.

На святі лунали вірші й пісні волі. І пророчо звучали кобзареві слова: "Країна в неволі під брязкіт кайдан нового Мазепу чекає"...

Марія Косовська

Дуже корисна книга

Центр українознавства при Київському національному університеті ім. Тараса Шевченка видав календар-щорічник „Українознавство" на 2004 рік. Серед авторів - знані в Україні та за її межами науковці: історики Л. Залізняк, В. Баран, Л. Мельник, В. Сергійчук; філософи В. Крисаченко, А. Лой, І. Огородник, М. Цюрупа; філологи Л. Дунаєвська, Л. Мацько, А. Мойсієнко, Р. Радишевський та інші.

Збірник містить надзвичайно цікавий часозапис-датівник, де представлено різноманітну інформацію про пам'ятні дати української історії, політики, культури, духовності. Календар „Українознавство" відкривається статтею професора В. Сергійчука „Одвічність української соборності", де переконливо доводиться закономірність історичної, етнічної і державної єдності українських земель.

Датівник нагадує читачам про славетні ювілеї великих українців у 2004 році: 95-ліття С. Бандери, 110-ліття композитора Б. Лятошинського, 170-ліття письменника С. Руданського, 100-ліття кобзаря Є. Адамцевича, якому завдячуємо «Запорізьким маршем», 75-ліття Святішого патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета, 165-ліття П.Чубинського, автора слів Державного гімну, 170-ліття історика В. Антоновича, 135-ліття міністра військових справ УНР генерал-хорунжого М. Капустянського, 120-ліття І. Фещенка-Чопівського, члена Центральної Ради, 140-ліття письменника В. Самійленка, 125-ліття композитора С. Людкевича, 120-ліття історика Н. Полонської-Василенко, 95-ліття видатного діяча ОУН М. Климишина...

У календарі є кілька цікавих статей, що обов'язково привернуть увагу, як наукової громадськості, так і широкого загалу: це насамперед стаття С. Бойко та Т. Воропаєвої «Становлення етнічної самосвідомості українського народу», де простежується з найдавнішого періоду формування українського етносу вутереч імперським історичним концепціям.

Висвітлює події, не дуже докладно представлені в нашій історіографії та масовій свідомості, праця Ю. Сороки „Початок другої світової війни і західноукраїнські землі". Автор описує цікаві подробиці репресивно-терористичної політики „перших совєтів" на теренах Західної України.

Заслуговує на увагу публікація Н. Сердюк „Українська греко-католицька церква та радянські органи державної безпеки (1939-1941 рр.)", що розповідає про агентурно-розвідувальну діяльність НКВД проти духовенства і вірних церкви, про вербування агентів і провокаторів у церковних колах.

Юрій і Віталій Макари в публікації „Геть за Буг!" розповідають про геноцид українців на землях Закерзоння в 1943-1944 рр. На жаль, такі публікації починають у нас з'являтися вже після подій, пов'язаних з сумною річницею Волинської трагедії. Хоча й зараз вони не зайві, бо дають правдиву уяву про реальний перебіг польсько-українського етнічного конфлікту, заперечуючи заяви польської сторони про цілковиту відповідальність лише українців за пролиту кров. Поляки й українці Волині стали жертвою авантюристично-імперської політики польського еміграційного уряду в Лондоні, що намагався за будь-яку ціну втримати споконвічні українські землі в складі польської держави. Є в цьому виданні прекрасна стаття академіка М. Жулинського, присвячена 50-літтю Віктора Ющенка.

А закінчити цю коротку рецензію хотілося б віршем класика нашої літератури Д. Павличка, який він присвятив невтомному трудівнику історичної ниви професору В. Сергійчуку:

Україна – чорна діра?
Ні, панове, напружте зір,
Пошукайте крихту добра
На отеччині – з моря до гір.

Україна – не чорна діра,
Тільки чорна земля від повстань,
Тільки туга, як чорна мара,
Затискає її гортань.

Україна – не чорна діра,
Тільки чорна тяга століть,
Тільки чорна страшна кора
Із чорнобильських сосон летить.

Україна – не чорна діра,
Тільки чорна дорога терпінь,
Тільки чорна й тяжка, як гора,
Від Москви налягає тінь.

Україна – не чорна діра,
Тільки чорна під Крутами кров,
Що стоїть, наче мати Стара,
Біля наших святих корогов.

Україна – не чорна діра,
А ламання московських окуть,
Скоро вийде, як сонце з Дніпра,
Її воля й держава могуть.

Богдан Степовий

Вони виконають Тарасів заповіт

19-20 березня у Національному музеї Тараса Шевченка пройшов Всеукраїнський фестиваль „Шевченко в моєму серці", заснований благодійною організацією „Шевченківський фонд – XXI століття" та Всеукраїнським товариством „Просвіта" ім. Т. Шевченка. У фестивалі взяли участь учні та студенти з України, представники української діаспори віком до 21 року.

У рамках фестивалю були проведені конкурси: літературний, художній, музичний, театральний, читців та істориків-краєзнавців. На розгляд журі, до складу якого увійшли визначні діячі культури й мистецтва, надійшло багато робіт, натхненних постаттю Шевченка і його творами.

Сучасним українським дітям та молоді доводиться жити й творити, як правило, у важких умовах, як матеріальних, так і духовних. Тож деякі юні художники надсилали на конкурс малюнки на аркушах з учнівських зошитів, бо на кращий матеріал не змогли знайти коштів. Та в багатьох творах відчувалося биття напрочуд шляхетних сердець і неабияка обдарованість. Конкурсантам притаманний високий патріотизм, почуття національної гідності. Досі ми, українці, зуміли виконати лише одне побажання Шевченка, висловлене в його "Заповіті" - поховали його там, де він заповідав. І маємо надію, що в повному обсязі Шевченків "Заповіт" виконають ті, хто сьогодні вчиться любити Україну так, як любив її Кобзар.

На жаль, в Україні основна маса капіталу належить людям, яким українська національна ідея глибоко чужа, тож вони швидше розтринькають тисячі гривень у казино або субсидують якусь „смердючку", залишаючись глухими до обдарованих українців.

Тож і заклику підтримати фестиваль "Шевченко в моєму серці" українські олігархи не почули.

Фінансово підтримав фестиваль лідер "Нашої України" Віктор Ющенко, національні творчі спілки та ряд акціонерних товариств. Переможцям фестивалю, крім гарно оформлених дипломів, вручався нещодавно виданий "Кобзар", книги про поета. А ще - конверти з грішми. З цього приводу член журі, народний депутат Павло Мовчан сказав: „Значно більші нагороди будуть одержувати талановиті люди тоді, коли Віктор Ющенко стане Президентом України! А це станеться неодмінно!"

Василь Заєць

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО...

Серед проблем, які стоять перед селянами, розпаювання землі та здача її в оренду, напевне, є найголовнішими. Отже...

Як правильно укласти догов□р оренди земельно□ д□лянки?

У договорі має бути обумовлено 8 обов'язкових положень, а саме:

1. Місце розташування вашої земельної ділянки та її розмір.
2. Термін дії договору.
3. Вид та розмір орендної плати.
4. Мета передачі землі в оренду та обов'язки орендаря щодо збереження якості землі.
5. Умови повернення вам земельної ділянки.
6. Установлені обмеження щодо використання ділянки.
7. Сторона, яка повинна нести відповідальність за пошкодження або знищення ділянки.
8. Відповідальність сторін.

Якщо ви згодні з усіма положеннями договору, то поставте свій підпис на 3-х його примірниках. Передайте документи на державну реєстрацію: 3 підписані вами примірники договору оренди; план (схему) земельної ділянки (у 3-х примірниках); копію державного акта на землю.

Оригінал державного акта на землю зберігайте у себе! Орендареві надайте копію!

Термін державної реєстрації – 30 днів. На договорі обов'язково повинна стояти печатка сільської ради.

Якщо договір оренди реєстрував орендар, візьміть у нього ваш примірник договору оренди.

Обм□н земельних д□лянок до отримання державних акт□в □х власниками.

1. Громадяни, які хочуть обмінятися земельними ділянками, подають заяви до сільської ради чи райдержадміністрації.
2. На підставі заяв селян відповідний орган влади приймає рішення про внесення змін у розподіл земельних ділянок і складає протокол.
3. На підставі протоколу виготовляються державні акти на земельні ділянки.

Обм□н земельними д□лянками п□сля отримання державних акт□в □х власниками:

Власники ідуть до нотаріальної контори за місцем знаходження земельних ділянок для укладення договору обміну.

Документи, як□ необх□дно подати для посв□дчення нотар□усом договору обм□ну земельними д□лянками:

1. Державні акти на земельні ділянки.
2. Розрахунок експертної грошової оцінки земельних ділянок.
3. Довідку з районного відділу земельних ресурсів про грошову нормативну оцінку ділянок.
4. Довідку з сільради про відсутність заборони на відчуження земельних ділянок.
5. Паспорти.
6. Довідки про ідентифікаційні номери.

Нотаріально засвідчений договір передають на державну реєстрацію.

За переоформлення державних актів державне мито не сплачується!

Договір обміну земельними ділянками має обов'язково містити:

а) назву сторін (П.І.П громадянина, назву юридичної особи);
б) вид договору;
в) предмет договору (земельна ділянка з визначенням місця розташування, площі, цільового призначення, складу угідь, правового режиму);
г) документ, що підтверджує право власності на земельну ділянку;
ґ) відомості про відсутність заборони на відчуження земельної ділянки;
д) відомості про відсутність або наявність обмежень щодо використання земельної ділянки за цільовим призначенням (оренда, застава);
е) договірну ціну;
є) зобов'язання сторін.

У договорі обов'язково вказується договірна вартість у національній грошовій одиниці – гривні, а також визначається експертна грошова оцінка і нормативна грошова оцінка земельних ділянок.

Сторона, яка отримує земельну ділянку більшої вартості, може компенсувати іншій стороні різницю грошовою сумою або шляхом виконання певних робіт, послуг.

Можна обміняти земельну ділянку на інше майно, це не суперечить Земельному кодексу, адже за законом можна проводити обмін будь-якого майна на інше.

Договір обміну земельних ділянок вважається укладеним з моменту його нотаріального посвідчення. А договір обміну на будь-яке інше майно - після його державної реєстрації.

Витрати при укладанн□ догово□в обм□ну земельних д□лянок:

1. Оплата послуг з експертної грошової оцінки земельних ділянок при обміні в різних областях може бути різною.
2. Сплата державного мита за нотаріальне посвідчення договору обміну земельними ділянками – 1% суми договору (грошової оцінки земельних ділянок), але не менше 17 грн.
3. Оплата послуг державного нотаріуса - 125,5 грн., приватного - за домовленістю сторін.

Пам'ятайте! Договори обміну земельних ділянок, укладені з порушенням закону, за рішенням суду визнаються недійсними.

Детальніше про земельні питання ви можете дізнатись з Конституції, Земельного, Господарського кодексу та Інструкції Держкомітету з земельних питань Кабінету Міністрів України.

Реґіна Дацюк

ВІТАЄМО!

Напередодні Вербної неділі у Віктора та Катерини Ющенків народився син Тарас. Козак нівроку – 4.250 кг!

Це вже п'ята дитина у Віктора Ющенка. Він має доньку Ліну, якій двадцять три роки, вісімнадцятирічного сина Андрія, п'ятирічну Софійку та трирічну Христинку.

Так тримати, Вікторе Андрійовичу, - не словом, а ділом !

Конгрес Українських Націоналістів зичить щастя славній українській родині.

Вербна неділя

Згідно з біблійним описом, Христос за тиждень до свого Воскресіння в'їхав у Єрусалим на віслюку. Вдячний народ встеляв Йому дорогу пальмовими гілками, отож у католиків це свято іменується Пальмова неділя. У нас же, в силу того, що українська флора не багата на пальми, ці функції взяла на себе верба. І це не дивно, бо саме вона першою пускає паростки, відчувши прихід весни.

Неділя за тиждень перед Великоднем називається "**Вербною**", "шутковою" або "квітною", а тиждень перед цією неділею - "вербним".

У **Вербний тиждень**, за народним віруванням, не можна сіяти конопель і городини, бо "буде ликовате, як верба". Не сіяли колись і буряків, бо "будуть гіркі".

У Вербну неділю святять вербу. Під церкву заздалегідь навозять багато вербового гілля. Зранку на Богослуження сходяться всі - старі й малі, - бо "гріх не піти до церкви, як святять вербу". Коли закінчується відправа і священик окропить гілля свяченою водою, то діти - одне поперед одного - стараються якнайшвидше дістати вербу і тут же проковтнути по кілька "котиків" - "щоб горло не боліло". Звичай святити вербу дуже старий, ще в "Ізборнику" (1073 рік) згадується "Праздъникъ вьрбьный". Згадує про вербу і Данило Паломник (1095-1108), що відвідав Єрусалим і там бачив "древіє много по брегу Іорданову превысоко, яко вербіє єсть й подобно". То були пальми, що нагадали нашому землякові рідне чернігівське "вербіє".

Як уже згадувалося, був колись в Україні звичай носити свячену вербу з церкви до церкви. Це робилося не тільки в суботу, а і в неділю. У Харкові у Вербну неділю учні разом з вихователями та вчителями урочисто несли свячену вербу від міської парафіяльної церкви Святого Дмитра до "колегіюму". А в слободі Котельва Охтирського повіту народ, на чолі з духовенством, щорічно носив вербу від Троїцької церкви до Преображенської. Колись господарі, повертаючися з церкви з свяченою вербою, до хати не заходили, а відразу ж садили на городі по кілька гілок або - якщо було близько - в полі, "щоб росла Богові на славу, а нам, людям, на вжиток"; а решту, що залишилася, несли до хати і ставили на покуті під святими образами. Якщо, ввійшовши до хати, заставали когось, що проспав заутреню, то били такого свяченою вербою, примовляючи:

Не я б'ю - верба б'є,
За тиждень Великдень,
Недалечко червоне яєчко!

Хлопці та дівчата билися свяченою вербою ще й коло церкви та й дорогою, як додому йшли; а б'ючись, примовляли:

Шутка б'є - не я б'ю,
Віднині за тиждень
Буде в нас Великдень!

Свячена верба користується великою пошаною серед нашого народу. "Гріх ногами топтати свячену вербу", а тому навіть найдрібніше гілля, якщо воно залишилося після освячення, палили на вогні, щоб, боронь Боже, під ноги не потрапило.

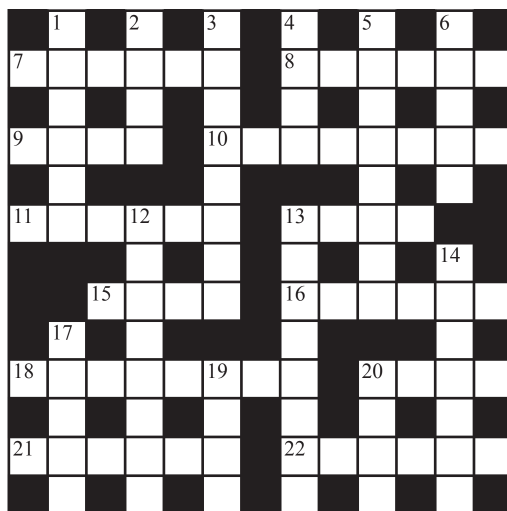
Свяченій вербі приписується магічна сила. Як вперше навесні виганяють скот на пасовисько, то конче свяченою вербою - "щоб нечисть не чіплялася до тварин". Більше того, викидають гілля свяченої верби надвір під час граду - "щоб град зупинився". Верба має велике значення в народній медицині. Коли хворіють люди або тварини, то знахарі варять свячену вербу разом з цілющими травами і напувають тим варивом хвору людину чи тварину - у повній надії, що поможе. Виваром свяченої верби мочать голову і цим лікуються від болю голови. Лікуються свяченою вербою і від пропасниці та ревматизму, збиваючь нею гарячку.

Товчене листя верби кладуть на рани, а горілку, настояну на її листі, п'ють проти шлункових захворювань. Верба має неабияке значення і в науковій медицині. Ось як пише про це Юрій Липа в книзі "Ліки під ногами": "Кора верби в легких напарах придається при ревматичних хворобах суглобів і болях м'язів. Найліпше пити її в мішанці, і то впродовж багатьох тижнів. Відвари з кори давати треба в гарячкових станах і пропасниці, зв'язаних з побільшеною нервовістю."

Поруч такої пошани до верби і віри в її лікувальну силу дивно звучить народна леґенда про козячу вербу - один з видів верби. Леґенда каже, що козяча верба проклята Богом за те, що з неї робилися цвяхи для хреста, на якому розп'яли Спасителя: "за це її черви точать". Крім того, за народним віруванням, у сухій вербі сидить чорт; звідси й прислів'я: "Закохався, як чорт у суху вербу!" Козяча верба часто зустрічається на Україні, особливо в лісах і на левадах. Її характеризує коротке й широке листя, а також грубі "котики".

Олекса Воропай.
"Звичаї нашого народу".

Цікавим є світоглядне значення слова ВЕРБА, яке складається з двох глибинних за походженням понять: ВЕР і БА. В давнину ці два слова відповідно означали - «ВСЕСВІТ» і «МАТИ». Відомо, що в українській мові «подвійну матір» звуть - «БА-БА» і похідними від нього - бабця, бабуля тощо. Слово «БАБА» має коріння у первісних культах праматері світу. Адже й до сьогодні кам'яні культові зображення праматері, що стояли на узвишшях могил по всій Україні, називаються бабами. Слово «ВЕР» також дуже давнє. А величність позначувального ним явища - Всесвіту - відбилось у багатьох українських словах: ВЕРх, ВЕРшина, ВЕРхній, зВЕРХник тощо. Отже верба - це символ Матері Всесвіту. Вмоченими у весняних водах вербовими гілочками (освяченими) торкалися домочадців, особливо дітей, примовляючи при цьому: „Будь великим, як Верба, а здоровим, як Вода, а багатим, як Земля".

ХРЕСТІВКА

Горизонтально: 7. В цьому стилі збудовано Собор Св. Юра. 8. „Між двома дубами б'ються барани лобами" (укр. нар. загадка). 9. „Ходить пані по майдані, - куди гляне - трава в'яне" (укр. нар. загадка). 10. Київський митрополит, який був перед Іларіоном. 11. Ім'я Лепкого. 13. Складається з ядра й електронів. 15. Крихкий, прозорий матеріал. 16. „Стоїть цап над водою й киває бородою" (укр. нар. загадка). 18. „Камінний ..." (драма Л. Українки). 20. Твір Т. Осьмачки. 21. „... і стилос" (зб. поезій Є. Маланюка). 22. Прізвище автора твору „Кров і вугілля".

Вертикально: 1. Дорогоцінний метал. 2. „Зоря зійшла - ключі знайшла, місяць узрів, а сонце вкрало" (укр. нар. загадка). 3. Поетеса - шестидесятниця. 4. Частина стравоходу птахів. 5. До нього впадає Північна Двіна. 6. Великі в'язки скошеного збіжжя. 12. Назва незаселених степів півдня України в XVI-XVII ст. 13. Стародавні твори релігійного характеру. 14. Дійова особа „Оргії" Л. Українки. 17. Ім'я письменника Буревія. 19. „Думи мої, думи мої, Квіти мої,..." (Т. Шевченко). 20. „Не ... москалеві й ляхові служить" (І. Франко).

Відповіді до хрестівки з № 10

Горизонтально: 7. Мишуга. 8. Сорока. 9. Лихо. 10. Апостоли. 11. Калина. 12. Актори. 14. Оксана. 17. Пороги. 19. Каменярі. 21. Спис. 22. Вісник. 23. Кавказ. **Вертикально:** 1. Тичина. 2. Буковина. 3. Самара. 4. Основа. 5. Прут. 6. Школяр. 13. Тарасова. 15. Краків. 16. Аляска. 17. Пчілка. 18. Грицай. 20. Етна.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ГАЗЕТУ "НАЦІЯ І ДЕРЖАВА"

Шановні друзі!

Ви можете отримувати наш часопис регулярно з травня по грудень 2004 р., передплативши його в редакції. Для цього вам треба **до 5 квітня** перерахувати на рахунок: **СПД Брацюнь Степан Іванович, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776 - 12 грн.** і надіслати копію квитанції про сплату на адресу: 01034, м. Київ, а/с 148, Брацюнь Степан..

Не забудьте вказати свою домашню адресу!

Шеф-редактор
Олексій Івченко
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Наша адреса: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua

Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ** № **7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Головний редактор
Микола Гук

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 1304
Наклад 60000 примірників

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81